Gheorghe Spulber

Ioana

ŞI
învăţătoarele

Editura Agape
 Editor: Olimpiu S. Cosma Tiparul: Agape S.R.L. Str. Podului 8 2300 Făgăraş ISBN 973-9228-53-4

Aşa ştia Ioana, că într-o toamnă, cînd se vor coace merele şi strugurii, cînd yor pleca rîndunelele şi vor muri toate florile prin grădini, ea va merge la şcoală în clasa întîia. Măria, fetiţa vecinilor, ştia şi ea toate aceste lucruri, pentru că număra tot atîtea toamne ca şi Ioana...

Părinţii Ioanei şi ai Măriei erau buni creştini şi făceau parte din aceeaşi biserică.

Aşa au trecut anii. Cele două familii duceau un trai liniştit. Cînd într-o zi mama Ioanei nu se vedea cu mama Măriei era mare lucru; fetiţele la fel.

Duminică de duminică se duceau la biserică, unde fetiţele recitau poezii sau cîntau singure cîte o cîntare spre gloria lui Dumnezeu.

Mama Ioanei însă era tare bolnavă; aşa o cunoscuse Ioana de cînd văzuse lumina zilei. Medicamentele erau nelipsite din casa lor; seara şi dimineaţa, mama lua diferite pastile, şi o dată pe săptămînă venea o domnişoară care-i dădea injecţie dintr-o fiolă mică ce conţinea săruri de aur.

Tatăl Ioanei era mecanic de locomotivă. Calea ferată era la mai puţin de o sută de metri de casa lor. Ori de cîte ori trecea tata cu trenul spre Ardeal, sau dinspre Ardeal spre Adjud, dădea un semnal lung. De la un timp, fetele cunoşteau vremea cînd trebuia să treacă trenul tatălui Ioanei şi ieşeau fiecare în faţa casei strigînd de bucurie şi fluturînd o batistă în mînă.

în munţi, primăvara vine mai tîrziu, iar în dosul caselor zăpada se poate observa şi pe la sfîrşitul lunii iunie. Totuşi, în anul acela primăvara a venit la timp. Aşa se face că la 1 martie primăvara a intrat şi acolo în drepturile ei normale.

Măria şi Ioana abia aşteptau să vină vremea bună ca să se

ducă în pădure după ghiocei. Pădurea şi muntele erau foarte aproape. Grădina lor se termina la poalele muntelui. Acolo începea pădurea de pini falnici care îşi înfipseseră rădăcinile printre stînci şi crustele de pămînt.

Printre aceşti pini şi pietre se căţărau fetele în fiecare primăvară, căutînd ghiocei, mai tîrziu ciuperci şi fragi. Cînd nu mai erau nici ghiocei, nici ciuperci, nici fragi, fetele mergeau să caute zadră* pentru aprins focul.

Era o plăcere deosebită pentru fete să urce coasta muntelui şi să se oprească în porţiuni libere, de unde puteau privi în jos prin cortina brazilor, pînă departe, admirînd casele

satului care se întindea de-a lungul rîului Trotuş. Cînd ajungeau acolo sus, cine mai era ca ele! Stăteau ore în şir, admirînd acolo sus minunatul peisaj de basm pe care nu se mai saturau să-1 privească.
Părinţii nu puteau veni mereu cu ele, dar nici ele nu aveau nevoie de nimeni.
Mama Ioanei ar fi mers deseori cu ele, dar le spunea mereu: „Dragele mele copile, îmi pare tare rău că nu pot urca împreună cu voi pe munte! Muntele a fost şi pentru mine cel mai minunat loc din lume, căci aici m-am născut şi am crescut odată cu brazii. Dar acum nu mai pot sui pe munte, şi este rîndul vostru să vă bucuraţi de toate frumuseţile pe care Dumnezeu le-a lăsat pentru oameni".
Auzind-o pe mama zicînd mereu aceste cuvinte şi regretînd că nu poate merge cu ele, poate că tocmai de aceea au început fetele să meargă în pădure pentru a-i face bucurie mamei şi a-i aduce flori, fragi sau ciuperci...
Ce bine se simţeau fetele acolo sus pe munte! Tot muntele era al lor, şi ele erau ale lui. Erau îmbătate de mirosul răşinii brazilor şi pinilor care le înconjurau şi se simţeau ca într-o i-mensă catedrală naturală.
Cînd erau pe munte, ele îşi aduceau aminte de munţii pe care îi cunoşteau din Biblie: Horeb, Moria, Sinai, Golgota şi alţii.
*** Lemn de pin care conţine multă răşină.**

Dar muntele cel mai cunoscut de ele pe vremea aceea era muntele Golgota...
•
într-o zi, Ioana se afla cu Măria la poalele muntelui. Voiau să urce sus, cînd deodată au auzit un vuiet înfundat. Ele s-au uitat în jur şi au'văzut stîlpul de telegraf începînd să se clatine, la fel şi pinii de pe coasta muntelui, de parcă erau bătuţi de vînt din toate părţile. „Ce-i asta?"
Mama Ioanei, care se afla în spatele casei, stînd pe un scaun, la soare, le striga: „Fetelor, nu vă temeţi, este un cutremur de pămînt". Cînd au auzit-o, fetele au luat-o la fugă spre ea.
în sat se auzeau cotcodăcit de găini, lătrat de cîini, ţipete de oameni şi de copii.
Tot în acest timp, dinspre pădure se auzea un ţipăt prelung, la început mai tare, apoi din ce în ce mai încet. „Ţipă un pui, dar oare ce fel de pui să fie?" „Este un pui de iepure sau un pui de căprioară", a zis mama. „Şi de ce o fi ţipat, mamă?"
„Poate că 1-a lovit o piatră, căci în timp ce ţipa aţi văzut ros-togolindu-se printre brazi cîteva pietre care s-au oprit în grădina noastră. Vedeţi, fetelor, cît de îngrozitor este cutremurul de pămînt? Cel credincios însă nu se îngrozeşte, ci vede mai limpede puterea lui Dumnezeu".
Cutremurul a trecut, şi s-a făcut din nou linişte. Fetele au alergat spre munte, ca să vadă pietrele căzute din el. Da, erau cîteva pietre care se opriseră pe iarba deasă de la marginea grădinii lor. Pe una dintre pietre au observat urme de sînge. Au ridicat-o cu greutate, căci era destul de mare, şi au dus-o la mama Ioanei.
„Aşa cum am zis eu", spunea mama, „piatra aceasta a lovit un pui de iepure sau de căprioară".

Din ziua aceea au trecut multe altele, şi ori de cîte ori privea Ioana spre pădure parcă auzea ţipătul acela care-i producea un profund sentiment de milă.
„Oare unde-o fi acum puiul acela?" îşi zicea Ioana. „Poate că suferă mult sărmanul". îl tot rugase pe tatăl ei să se ducă împreună cu ele două în pădure în speranţa de a găsi puiul. Poate că nu era mort, ci numai lovit, şi avea nevoie de ajutorul lor...

După toate stăruinţele lor, tatăl Ioanei le-a promis că va merge cu ele într-o tură liberă. Cînd au auzit această veste, ele n-au mai putut de bucurie!
Soarele era deja deasupra brazilor în ziua cînd tatăl Ioanei le-a spus că pot pleca. Fetele ar fi chiuit de bucurie, dar şi-au înfrînat sentimentele.
Au început să se caţere pe stînci, ţinîndu-se de rădăcini sau de tulpinile pinilor. Au urcat destul de mult în direcţia din care căzuseră pietrele în grădina lor în ziua cînd avusese loc cutremurul de pămînt, dar n-au dat peste nici un pui. Din clipa în care au plecat, Ioana şi Măria s-au tot rugat lui Dumnezeu ca să găsească puiul acela, dar rugăciunea lor părea să nu primească nici un răspuns.
„Doamne, răspunde-ne!" era rugăciunea lor atunci. Tatăl Ioanei mergea în faţa lor, şi fetele se uitau cu milă la el, căci cămaşa îi era udă toată la spate de transpiraţie. îl vedeau că nu mai poate, dar, la stăruinţele lor, mergea ca un om tînăr.
Printre altele, Ioana i-a adus aminte tatălui ei de ceea ce spune Biblia: „Cine te roagă să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două".
„Da, bine, merg, şi am mers destul, dar nu mai are rost să mergem, doar aţi văzut că am găsit şi locul de unde au căzut pietrele. Poate că puiul acela care a fost lovit s-a vindecat sau a murit, ori l-au mîncat ciorile, ori vreun mistreţ..."
„Da, tată, poate că este aşa cum spui dumneata..."
„Să ne întoarcem atunci acasă", a zis tatăl Ioanei.
„Da, să ne întoarcem", au zis trist fetele.
-8-
Ca urmare, n-au mai continuat să urce, au făcut stînga împrejur şi au început coborîşul. Au constatat că şi la coborîş este nevoie de mare atenţie. După ce au coborît cîteva sute de metri, tatăl Ioanei s-a oprit într-un luminiş şi s-a aşezat pe nişte lespezi de piatră lustruite de vreme.
Departe în vale se vedea foarte bine calea ferată, şoseaua, marele pod peste Trotuş şi casele înşirate pe marginea şoselei.
Era o privelişte de basm pe care drumeţii ar fi vrut s-o privească la nesfîrşit. Tatăl Ioanei a arătat spre partea din stînga unde se întîlneau doi munţi, iar printre ei curgea un rîu cristalin conturat de lumina soarelui de primăvară.
„Acela este rîul Ciobanus", a zis el. „La cîteva sute de metri de gara Caraliţa, spre poalele muntelui din stînga, pe cînd eram şi eu ca voi, acolo se găsea un castel de vînătoare al familiei Ghica din Comăneşti. Chiar din locul acesta se putea vedea foarte bine castelul. El avea multe turnuri şi turnuleţe, balcoane şi ferestre luminoase. Camerele erau luminate în stil vînă-toresc. în holuri, blănuri de animale sălbatice, păsări şi animale împăiate. Pe pereţi, capete de căprioare şi de cerbi, tablouri cu scene de vînătoare. Nu oricine putea să intre în castel, căci el era păzit zi şi noapte. După 1944 s-au schimbat multe lucruri, căci aşa sunt vremurile şi evenimentele, unele se duc, iar altele vin şi le iau locul... în anul 1962, castelul acesta atît de frumos era o ruină, aşa cum se vede în fotografia pe care am făcut-o pe atunci. Acum, cînd ne uităm la locul unde era castelul, nu mai putem vedea nici o piatră rămasă din tot complexul care a fost acolo. Tot aici la Caraliţa, documentele vremii spun că ar fi fost o fabrică de sticlă".
Soarele trecuse de mult de ora amiezii cînd tatăl Ioanei s-a oprit din povestit. Fetele s-au sculat şi au început coborîşul, triste că nu găsiseră ceea ce căutau.
Cînd aproape au ajuns în vale, l-au auzit pe tatăl Ioanei: „Fetelor, ia uitaţi-1..." şi de după o stîncă a ridicat în sus un pui de căprioară care se zbătea în mîinile lui, ţipînd la fel cum îl auziseră în ziua cînd s-a cutremurat pămîntul.

-9-

Lespezile de piatră care-1 adăpostiseră atîtea zile au fost un adevărat culcuş pentru sărmanul pui de căprioară. Acesta era tare frumos. Avea o blană roşcată cu mici puncte albe, iar pe burtă era alb-gri. Tatăl Ioanei a observat că la picior avea o mică rană.

„Sărmanul, deci asta a fost. Cînd au căzut, pietrele l-au lovit la picior".

„Hai să-1 luăm acasă, să 1 îngrijim ca să se facă sănătos", a zis Ioana, şi tatăl ei a consimţit.

Era bucuros că transpiraţia care îi udase cămaşa la spate nu fusese în zadar.

în timp ce mergeau spre casă, mergînd înapoia tatălui Ioanei, cele două fete I-au mulţumit lui Dumnezeu pentru că răspunsese cererii lor. Poate că şi tatăl Ioanei îi mulţumea lui Dumnezeu pentru că le împlinise o mare dorinţă.

Ajunşi acasă, mama Ioanei i-a întîmpinat cu toată dragostea, şi se tot mira cum de reuşiseră să prindă puiul. „Este rănit la un picior, mamă, şi Domnul Isus (Iesus, Iisus) 1-a făcut să doarmă pînă cînd tata 1-a luat din culcuşul lui".

în satul lor trăia un pădurar, şi tatăl Ioanei s-a dus la el şi a împrumutat o cuşcă în care a pus puiul. Tot pădurarul le-a spus şi ce să-i dea de mîncare.

Bietul pui era şchiop, mergea în trei picioare, şi cînd a aflat pădurarul că are piciorul rupt, i-a învăţat cum să-i pună piciorul în aţele (nişte scîndurele care se pun în jurul piciorului fracturat). Apoi le-a spus că puiul va trebui să stea cu aceste aţele cîteva săptămîni, şi abia după aceea va putea din nou să meargă normal.

Ei au ţinut cont de sfaturile date de el şi au făcut întocmai. După aceea aveau să vină zilnic cu mîncare la cuşca căpriorului lor. La început, el se speria de ei, dar de la un timp lucrurile s-au schimbat; cum îi vedea că vin spre el, se scula dacă era culcat şi venea spre uşa cu plasă. Ei o deschideau şi-i lăsau ceea ce-i aduseseră, mîncare sau apă.

Ce mult le plăcea să-şi pună degetele pe botul lui rece, sau pe blana lui catifelată!...

-10-

Ioana şi cu Măria îl îngrijeau cu toată dragostea, dar nu uitau să se roage lui Dumnezeu ca să-1 vindece cît mai repede. Aşa a trecut vara aceea, cu bucuriile şi necazurile ei.

Era la începutul lunii septembrie. Strugurii şi merele se cop-seseră mai devitme decît în ceilalţi ani. Rîndunelele încă nu plecaseră, iar vremea era tot frumoasă.

într-una din zile, Ioana şi cu Măria s-au suit în mărul din grădină, şi acolo au început la un moment dat să rîdă cît le ţinea gura. încetau apoi deodată amîndouă să mai rîdă, ca peste cîteva clipă să reînceapă să rîdă cu şi mai mare poftă.

Mama Ioanei, care nu era departe de ele, le auzea cum rîd cu atîta poftă şi nu ştia care era motivul. Ea le-a întrebat: „Ioana, de ce tot rîdeţi acolo?" „De purceluşi, mamă". „Cum de purceluşi? Da' ce fac?"

„Ei cred că merele vin din cer, sau de undeva, sau că le merită, şi habar n-au că noi le dăm merele. Caută ce caută printre frunze, apoi stau liniştiţi şi aşteaptă. Noi dăm atunci drumul cî-te unui măr chiar pe spatele lor, ei îl mănîncă cu poftă, dar nu se uită în sus la noi, să vadă de unde vin merele".

Mama Ioanei, cînd a auzit lucrul acesta, s-a mirat, şi după cî-\ teva clipe a zis:

„Ascultaţi, fetelor, purceluşii fac cum faceţi cîteodată şi voi".

„Cum, mamă, ca şi noi?"

„Da, ca şi voi, şi ca mulţi alţi copii, şi chiar oameni mari, care fac exact ca purceluşii aceştia. Aşa cum aţi observat şi voi că pe purceluşi nu-i interesează de unde vin merele, că nu se uită niciodată în sus, ci că le caută doar printre frunze şi le mănîncă cu atîta poftă, să ştiţi că noi oamenii primim multe bunătăţi de la Dumnezeu, dar nu ne uităm

niciodată în sus, spre El, ca să-I mulţumim şi să ne întrebăm dacă merităm tot ce ne dă El cu mînă largă".

Mama Ioanei s-a oprit şi n-a mai zis nimic. Fetele au tăcut şi ele. în cele din urmă a continuat tot mama: „Ce ziceţi, fetelor, aşa este sau nu? Purceluşii voştri v-au dat o lecţie bună, pe care va trebui să n-o uitaţi niciodată".

„Ce lecţie, mamă? Ce se poate învăţa din asta?"

„Voi, fetelor, să nu faceţi niciodată ca purceluşii. Ştiţi voi că mai uitaţi să vă rugaţi cînd vă aşezaţi la masă. Uitaţi să-I mulţumiţi lui Dumnezeu pentru pîinea cea de toate zilele, cerîndu-I s-o binecuvînteze. Căci pămîntul care ne-a dat-o a fost cîndva blestemat de Dumnezeu, din cauza primilor oameni, Adam şi Eva, care n-au respectat dispoziţiile lui Dumnezeu, acolo în grădina Eden, şi din această cauză au fost izgoniţi din raiul pă-mîntesc".

„Dar ce-ar fi fost dacă Adam şi Eva n-ar fi mîncat din pomul oprit, mamă? Ce s-ar fi întîmplat cu ei şi cu tot pămîntul?"

„Dumnezeu ar fi pus la punct un alt plan pe care noi oamenii nu-1 putem şti acum. Ceea ce ştim este doar planul pe care 1-a adus la îndeplinire ca urmare a neascultării primilor oameni, Adam şi Eva".

După o clipă de tăcere, mama Ioanei a continuat:

„Aceşti purceluşi, dragele mele, nu au grai şi nici minte ca noi oamenii. Dar şi noi, dacă uităm sau nu obişnuim să ne rugăm ori să-I mulţumim Celui de unde ne vin toate: hrana, apa, sănătatea, aerul, căldura şi lumina, atunci suntem pe aceeaşi treaptă cu aceste fiinţe necuvîntătoare de care rîdeţi voi cînd le priviţi comportarea ca ceva curios. Vechiul Testament, la fel, aşteaptă să fie descoperit de oameni, care să privească în sus, nu numai în jos, căutînd gunoaiele acestei lumi trecătoare".

♦ ♦♦

De atunci, după lecţia aceea atît de binevenită, Ioana şi Măria nu mai puteau să uite să se roage cînd se aşezau la masă sau să mulţumească cu mult respect atunci cînd primeau ceva.

Apoi, ele au povestit şi altor copii întîmplarea cu purceluşii. Unii au ascultat cu multă atenţie, dar alţii au rîs de ele, zicînd

că numai pocăiţii cred aşa ceva. Dacă le întreba cineva dacă sunt pocăite, ele răspundeau: „Da, suntem, pentru că nu-i nici o ruşine să fim pocăite cu adevărat, ci este o cinste". Aşa fuseseră ele învăţate în familie şi în biserica pe care o frecventau în mod regulat.

Măria se desparte de Ioana

Tatăl Măriei era miner la mina din localitate. Acolo nu mergeau prea bine lucrurile. Salariile erau tot mai mici de la o lună la alta, iar preţul tuturor produselor creşteau mereu.

într-una din zile, Măria a venit ca de obicei la Ioana, dar starea ei de tristeţe n-a rămas neobservată.

„Ce s-a întîmplat, Măria, de ce eşti aşa de tristă?"

„Nu-s tristă, Ioana".

„Ba da, eşti. Spune, ce ai? De ce-mi ascunzi?"

După o scurtă pauză, ea a răspuns: „Tot va trebui să-ţi spun", şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Ioana a luat-o de mînă şi s-au dus în grădină, unde s-au aşezat pe banca pe care obişnuia mama ei să stea la soare.

„Hai, Măria, spune-mi, de ce să nu ştiu şi eu ce necaz ai?"
„Da, Ioana, îţi spun, dar nu este numai necazul meu, ci şi al mamei tale, şi cred că şi al tău. Ştii ce, Ioana? Plecăm de aici".
„Unde plecaţi, Măria?"
„La Petroşani".
„De ce să plecaţi la Petroşani?"
„Ieri a venit la noi unchiu' de la Petroşani. El lucrează de mult timp acolo, şi spunea că se plăteşte foarte bine în comparaţie cu salariile de aici. în cele din urmă, unchiu' a reuşit să-1 convingă pe tata să mergem cu toţii acolo".
„Şi cînd plecaţi, Măria?"
„Cît de repede, a zis că pînă începe şcoala".
Ochii Ioanei priveau ţintă în ochii Măriei, şi ea a zis mai mult în şoaptă:

„Măria, îmi pare foarte rău că pleci de aici".
„Şi mie îmi pare tot atît de rău, Ioana, dar ce pot să fac eu? Ştii ce, Ioana, cînd o să înveţi să scrii, să-mi povesteşti despre puiul de căprioară şi despre ce mai faceţi voi, cum o mai duce mama ta cu sănătatea..."
„Da, Măria, îţi promit că te voi ţine la curent cu toate veştile de pe la noi".
„Dar te rog să-mi scrii şi tu, ca să ştiu şi eu ce faceţi voi".
„Da, sigur că-ţi voi scrie, Ioana".
După această discuţie din grădină, cele două fete s-au dus la cuşca unde era puiul de căprioară şi au început să se joace cu el cu mare plăcere, mai ales Măria, care ştia că peste cîteva zile nu-1 va mai vedea.
în casa în care locuia Ioana, mama Măriei discuta cu mama Ioanei despre aceleaşi lucruri în legătură cu plecarea.
„Nu trebuie să fii supărată, vecină. Noi mergem acolo pentru un an sau doi, şi apoi ne întoarcem la casa noastră".
„Este tare mult chiar şi o lună, dar un an... Simt că se rupe ceva în lăuntrul meu cînd mă gîndesc că rămîn aici singură. Noi eram ca o familie, fetele noastre erau ca două surori..."
„Da, aşa este, dragă vecină, dar trebuie să mergem. Soţul meu a aranjat totul, transferul, angajarea de acolo, aşa că nu se mai poate face nimic".
De atunci, de cînd auziseră vestea aceea tristă, zilele treceau foarte încet pentru Ioana şi pentru mama ei, şi ele erau tot mai copleşite de tristeţe. Dar despărţirea trebuia să aibă loc, şi ea a avut loc. Era o zi de vară călduroasă cînd s-au despărţit cele
două familii şi cele două fete.
♦ **
Poate că şi despărţirea aceasta a contribuit la înrăutăţirea bolii mamei Ioanei. Cu fiecare zi, boala i se tot agrava, medicamentele nu mai aveau nici un efect. Din ziua aceea a despărţirii nici inima ei nu mai funcţiona normal.
Trecuseră mulţi ani de cînd mama ei trăia numai cu

medicamente. Marile dureri şi supărări de tot felul dereglaseră toate sistemele din firavul ei corp. Dacă în aceşti ani grei de suferinţă n-ar fi avut credinţa în Dumnezeu şi Biblia, care este Cartea cu puterile cele mai miraculoase, de mult ar fi sfîrşit viaţa pe pămînt. Biblia, care are putere să mîngîie sufletul omenesc în cele mai mari dureri, chiar şi cele insuportabile, nu este o Carte ca altele, ci este scrisoarea şi Cuvîntul lui Dumnezeu cel viu, care poate schimba inimile oamenilor.

Zile întregi, mama stătea numai în pat, iar treburile casei erau făcute de Ioana şi de tatăl ei cînd era acasă. Mama Ioanei era conştientă că boala se agrava din zi în zi şi căuta să se ocupe cît mai insistent de educaţia creştină a Ioanei, dar şi de educaţia ei morală, care avea să-i fie atît de necesară după plecarea ei din lumea aceasta.
„Draga mea, trebuie să-ţi spun, şi te rog să nu uiţi niciodată, că Biblia îţi poate fi cel mai apropiat sfătuitor la bine şi la rău. Copila mea, cînd eu nu voi mai fi, să ştii că Dumnezeu este în Cartea aceasta. Atunci cînd te vei afla în cele mai mari încercări, cere ajutorul lui Dumnezeu prin rugăciune. Apoi, citind în Biblie, vei primi mîngîierea şi speranţa de care vei avea mare nevoie în viaţă".
în fiecare zi şi în fiecare seară, mama se ocupa de Ioana şi-i dădea tot felul de sfaturi.
„Acestea îţi vor prinde foarte bine,
draga mea".
Mult timp, Ioana n-a înţeles de ce insistase atîta mama ei asupra acestor sfaturi, dar în cele din urmă a înţeles.
A venit apoi vremea cînd mama ei nu mai putea ieşi zile întregi afară. Stătea culcată în pat, sau cu o pernă la spate, şi-i citea din Biblie Ioanei pînă ce obosea.
Mai întîi, ea i-a citit Proverbele lui Solomon, apoi cartea Estera, Evanghelia după Matei şi Faptele apostolilor. Ioana asculta cu respiraţia oprită şi reţinea pasaje întregi în memoria ei de copil curat, care îl iubea tot mai mult pe Domnul Isus. Aceste lecturi au ajutat-o foarte mult pe Ioana, şi poate de ace-

ea a fost cea mai bună elevă din clasa întîia. Şi lucrul acesta pentru că atunci cînd deschisese Ioana ochii în casa lor, săracă, dar fericită, a văzut numai cărţi, caiete, creioane şi culori...
Trecuse o lună de cînd Ioana începuse clasa întîia, şi ce frumos progresa! Citea mai bine ca alţii din clasa a Ii-a. Cu scrisul şi cu socotitul mergea foarte bine.
Mult ar fi dorit Ioana s-o vadă pe mama ei umblînd prin casă, prin curte, prin grădină. Dar de cîte ori pleca sau venea de la şcoală, pe mama ei o lăsa tot în pat, unde suferea şi se topea ca o lumînare.
Aşa au trecut toamna, iarna şi apoi primăvara. Se apropia vremea sfîrşitului de an şcolar. Puţina bucurie pe care o mai avea Ioana în timpul acela era atunci cînd mama ei putea să-i explice unele pasaje din Biblie. O altă bucurie pe care o mai avea era puiul de căprioară cu care se împrietenise atît de bine.
Atunci cînd Ioana venea la el, el se scula îndată de jos, venea la ea şi-şi scotea botul printre barele cuştii, aşteptînd ca ea să se joace cu el. Botul lui rece, urechile catifelate şi picioarele pe care le scotea printre bare, toate păreau că vor să-i spună că se făcuse bine şi că dorea să plece în lumea lui din pădure.
„Da", ziceau tatăl şi mama ei, „va trebui de acum să-i dăm drumul în pădure, căci s-a făcut bine, şi aici se simte ca la închisoare, deşi are de toate, mîncare, apă şi adăpost. El vrea libertatea..."
Cînd tatăl ei spunea aceste cuvinte, Ioana vedea negru înaintea ochilor. Dar cînd şi mama ei spunea cam tot aşa, atunci Ioana se simţea ca paralizată. Ieşea afară şi se ducea la puiul de căprioară, şi acolo izbucnea în plîns şi se uita cu milă în ochii lui. I se părea că ochii lui piîng ca şi ai ei. Cel mai întristată era atunci cînd se gîndea la ziua în care nu va mai putea vedea puiul de căprioară cu care să se joace, singura ei bucurie.
Măria plecase la Petroşani, puiul de căprioară va pleca în pădure. Oare Domnul Isus ştia toate acestea?

-16-

în clipele acelea, ea îi adresa lui Dumnezeu şi Domnului Isus cele mai calde rugăciuni, spunîndu-I: „Doamne Isuse, Tu ştii că eu iubesc mult puiul acesta de căprioară. Te rog să-1 faci cuminte şi bun, şi cînd tata îi va da drumul în pădure, el să ră-mînă tot pe lîngă casa noastră. Doamne Isuse, Tu eşti Dumnezeu, şi eu ştiu că poţi să faci lucrul acesta, aşa cum ai făcut odată să intre în arca lui Noe nu numai un pui de căprioară, ci multe animale domestice şi sălbatice. Cu păsările cerului ai făcut la fel. Le-ai dat ordin să vină la arca salvatoare".

Aşa se ruga Ioana, dimineaţa şi seara, şi pe lîngă alte cereri şi aducere de mulţumiri nu uita şi cazul ei, problema ei de atunci... puiul de căprioară.

Ioana termină clasa întîia

1 iunie, zi de vară, frumoasă şi cu mult soare, cu multe flori, multe păsărele şi frumuseţi de nedescris.

S-a auzit poarta, apoi nişte paşi grăbiţi ce urcau treptele. S-a deschis uşa, şi Ioana a intrat veselă. S-a dus ca de obicei la patul mamei, a sărutat-o pe obraz şi pe frunte. Pe marginea patului era o batistă udă. Ioana a luat-o şi a pus-o pe fereastră.

„Nu trebuie să plîngi, mamă. Bucură-te că am luat la şcoală premiul întîi. Te ajut eu, hai cu mine pînă pe scări. Vine doamna învăţătoare cu nenea fotograful şi vor să ne facă la amîndouă o poză. Eu o să am pe cap cu coroniţa de la şcoală. Este o coroniţă prea frumoasă, şi vreau s-o păstrez ca amintire toată viaţa mea".

„Bine, Ioana, merg". Mama şi-a adunat toate puterile şi s-a ridicat din pat, vrînd să îndeplinească dorinţa scumpei ei fetiţe, ştiind că aceasta va fi ultima ei fotografie făcută cu mama ei.

După plecarea învăţătoarei şi a fotografului, ele s-au întors în casă, unde au mulţumit împreună lui Dumnezeu pentru premiul I pe care-1 luase Ioana, iar fata s-a rugat pentru sănătatea mamei şi a tatălui ei.

-17-

Această rugăciune a fost poate cea mai caldă şi mai sinceră pe care o spusese Ioana vreodată.

A doua zi dimineaţă, Ioana a venit lîngă patul mamei şi i-a spus: „De acum sunt toată ziua cu tine, mamă, o să te ajut toată vacanţa ca să te faci bine".

„Da, Ioana, mă bucur că doreşti acest lucru, dar eu îţi spun că în această vacanţă vă voi părăsi".

„Nu, nu mai spune asta, mamă, cum să ne părăseşti? Eu vreau să nu ne despărţim niciodată".

„Da, Ioana, noi nu ne vom despărţi niciodată, dacă şi tu îl vei iubi pe Domnul Isus toată viaţa ta. Stai lîngă mine, şi hai să mai citim din Biblie, tu ştii acum să citeşti destul de bine. Ioana, ia Biblia de pe scaunul de lîngă pat". Mama i-a arătat apoi de unde să citească, Ioan 17:24: „„Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea'".

„Vezi, Ioana, ce mare promisiune ne-a lăsat Domnul Isus nouă oamenilor care îl iubim. Mai citeşte tot din Ioan, 14:3".

„„Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua, ca acolo unde voi fi Eu să fiţi şi voi'".

„Nu-i aşa că este minunată această promisiune, Io^.na? Gura Domnului Isus a spus lucrul acesta, şi aşa va fi. Aici pe pă /nînt, draga mea, sunt numai dureri şi necazuri, dar acolo în

cerul lui Dumnezeu nu va mai fi nici durere, nici lacrimi, aşa cum spune Duhul sau Spiritul lui Dumnezeu în cartea Apocalipsa, la capitolul 21 cu 4, ultima carte din Biblie. Ia citeşte tot tu, Ioana". „Da, mamă, citesc".
„„E1 va şterge orice lacrimă din ochii lor, şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici ţipăt, nici durere. Cel ce stă pe scaunul de domnie zice: Iată, Eu fac toate lucrurile noi'".
„Auzi, Ioana? Merită să fii credincioasă, să-L iubeşti pe Domnul Isus, ca să poţi ajunge în acest loc binecuvîntat, unde străzile sunt de aur, ca sticla străvezie, iar porţile cetăţii sunt din mărgăritare. Iar în aceste locuri atît de minunate nu pot ajunge decît aceia care şi-au spălat hainele în sîngele Mielului,

toţi cei care s-au pocăit aici pe pămînt. Ioana, mai citeşte şi cel mai important şi mai mare adevăr, din Apocalipsa 2:10".
„„Fii credincios pînă la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii'".
„Da, Ioana, această cunună a vieţii îmi va fi dată cît de cu-rînd. Să nu uiţi niciodată aceste mari adevăruri, să le crezi din toată inima".
„Da, mamă, promit că nu le voi uita niciodată".

Tristeţi, despărţiri, tristeţi...

Cînd trenul urca spre Ardeal sau cînd cobora spre Adjud, tatăl Ioanei dădea totdeauna semnal cu locomotiva.
Cunoscutul semnal s-a auzit din nou, mai întîi departe, apoi tot mai aproape.
„Mamă, auzi, trece tata, hai să ieşim şi să-i facem semn cu
mîna".
„Du-te tu, Ioana, eu mă duc altă dată". Altă dată... Ioana a oftat din adîncul inimii. Era prima zi în care mama ei nu se mai vedea în stare să iasă ca de obicei sâ-1 salute pe soţul ei, care în ziua aceea n-a văzut-o pe trepte decît pe Ioana, făcîndu-i ca totdeauna cu mîna.
După ce a trecut trenul, Ioana s-a uitat spre muntele din fundul grădinii.
„Doamne, el este!" Şi Ioana a luat-o la fugă spre pădure. Era puiul de căprioară. Tatăl ei îi dăduse drumul în pădure înainte cu cîteva zile, şi de atunci nu mai apăruse pînă astăzi. Fata pierduse orice speranţă de a-1 mai vedea vreodată. Dar, cînd a auzit vocea ei, puiul de căprioară a venit sărind spre ea. Părea tare vesel. S-au apropiat unul de altul. Ioana încerca să-1 prindă, dar el tot sărea. Ea a întins mîinile spre botul lui. Era tot rece şi catifelat. L-a mîngîiat puţin pe lîngă ochi, pe lîngă urechi şi pe picioarele din faţă. Ce mult se bucura Ioana că Domnul îi ascultase rugăciunea! A alergat apoi în casă şi i-a spus mamei că în grădină se afla puiul de căprioară, iar după aceea s-a dus

să-i caute ceva de mîncare.
Bietul pui era tare flămînd. Poate că nu găsise nimic de mîncare în pădure, şi de aceea venise în grădina lor. De altfel, fetiţa se rugase Domnului Isus ca puiul să mai vină pe acolo, să mai stea pe lingă casa lor. Şi iată că Domnul Isus o ascultase. După aceea, Ioana a pus într-un colţ al grădinii hrană pentru el, ca să vină ori de cîte ori îi va fi foame sau sete.
Din ziua aceea, prietenul Ioanei venea cam des. Tare mult se bucura ea cînd îl vedea că vine bietul de el. Nu uitase binele pe care i-1 făcuse ea, şi parcă voia acum s-o răsplătească, lăsîndu-i în suflet de fiecare dată o mare bucurie şi fericire.
De fiecare dată se apropia de fetiţă doar cît ea să-şi poată pune degetele pe botul lui rece şi pe picioarele din faţă. Atîta doar, şi ea era mulţumită şi numai cu atît...

Zilele de vacanţă treceau încet, dar sigur, fără să aducă ceva deosebit cu ele. Mamei Ioanei însă îi era tot mai rău pe zi ce trecea. Se topea ca o luminare şi se ofilea ca o floare în grădină.
Ioana se ruga toată ziua lui Dumnezeu s-o facă bine pe mama ei, dar parcă Dumnezeu nu mai auzea.
îl vedea mereu trist pe tatăl ei, şi se rugau împreună ca marele Medic s-o vindece pe mama ei. Ea ştia că mama va trece oricum în veşnicie, dar voia ca s-o mai aibă cu ea cîţiva ani.
într-una din zile, Ioana era în casă împreună cu tatăl ei, şi mama i-a chemat pe amîndoi lîngă patul ei ca să le vorbească.
„O, dragii mei, eu ştiu că nu mai am multe zile de suferit pe acest pămînt. Zilele mele sunt numărate înaintea lui Dumnezeu..." Deodată, ea s-a oprit.
Nici fetiţa, nici tatăl ei n-au putut rosti vreun cuvînt timp de cîteva minute. După aceea, tatăl ei a zis:
„Nu, nu se poate, fata noastră mai are nevoie încă de mamă, înţelegi?" Şi el i-a luat mîinile albe ca două surcele şi le-a sărutat.

„Nu-i nimic, dragii mei, Dumnezeu a promis că va avea grijă de orfani. Citeşte te rog la Exod 22:22-23".
Tatăl Ioanei a luat Biblia şi a citit încet, numai pentru el.
„Nu aşa", a zis mama, „citeşte tare să audă şi Ioana".
„„Să nu asupreşti pe văduvă şi pe orfan. Dacă-i asupreşti, şi ei strigă la Mine după ajutor, Eu le voi auzi strigătele'".
„Atît", a zis mama Ioanei, „acesta a fost cuvîntul pe care tu, Ioana, să nu-1 uiţi toată viaţa ta". Apoi ea a continuat: „Dragii mei, aceasta este promisiunea lui Dumnezeu, şi voi va trebui să vă încredeţi în El, care este viu şi Se va ţine de promisiune".
Vocea ei părea tare obosită, parcă venea de pe alt tărîm, şi parcă voia o linişte deplină. Pleoapele i se lăsau tot mai mult peste ochi, iar respiraţia îi era tot mai grea. Ca urmare, discuţia n-a mai putut continua, ci s-a întrerupt. Pe fruntea mamei apăruseră bobite de sudoare rece.
Soarele trecuse dincolo de munte, ca în toate serile. în cameră era foarte cald. Tatăl Ioanei a deschis fereastra, apoi a ieşit afară.
După cîteva clipe, mama Ioanei adormise, iar fetiţa se afla tot la căpătîiul ei. Se uita la ea, urmărindu-i răsuflarea tot mai grea. O sorbea din priviri şi se gîndea cum să-i uşureze durerile. Apoi s-a rugat: „Doamne, fă Tu acest lucru, pentru că Tu eşti Dumnezeu şi poţi să-1 faci". De la un timp, Ioana a observat că mama ei visa. Mişca buzele şi sprîncenele, mai şi zîm-bea cîte puţin. Din cele cîteva cuvinte neclare, ea a putut înţelege doar unul, „prezent".
După cîteva minute, mama ei a început să se mişte, apoi s-a trezit. Ioana n-o mai văzuse de mult aşa de fericită, cu o privire atît de senină şi de luminoasă, încît n-a îndrăznit să-i pună vreo întrebare. Dar în cele din urmă a îndrăznit totuşi să facă lucrul acesta.
„Aşa-i, mamă, că ai visat?"
„Da, am visat, Ioana, şi ce vis frumos a fost!"
„Dacă vrei şi poţi, spune-mi-1 şi mie, mamă".

„Parcă era un înger, sau poate era Domnul Isus, însă din cauza luminii nu mi-am putut da seama cine era. Acesta citea dintr-o carte foarte mare nume de bărbaţi şi de femei".

„Şi erai scrisă şi dumneata acolo, mamă?"
„Da, eram scrisă, Ioana".
„Şi ce-ai zis, mamă?"
Aici, mama ei n-a mai dat nici un răspuns. Cu ochii ei umezi se uita cu atenţie la fetiţa ei, şi nici Ioana nu mai aştepta acel răspuns, deoarece ştia că răspunsul fusese dat în timpul somnului. Cartea aceea era cu siguranţă Cartea Vieţii.
Tăcerea mamei Ioanei a continuat, şi ea n-a mai putut spune nimănui nici un cuvînt. Acestea au fost ultimele ei cuvinte rostite pe acest pămînt. Ea n-a mai putut vorbi nici cu Ioana, nici cu tatăl ei, nici cu vecina ei care sosise de la Petroşani împreună cu Măria, buna prietenă a Ioanei. Vorbea doar cu ochii. Pentru ei toţi, tăcerea ei va continua pînă în eternitate, pînă la revederea lor pe alt tărîm.

Din nou toamnă

Vara cu toate frumuseţile ei trecuse fără să fie observată de Ioana şi de tatăl ei...
Venise din nou toamna, cînd începeau să se coacă merele şi strugurii.
în fiecare zi liberă, tatăl Ioanei nu uita s-o ia de mînă şi să se ducă împreună la cimitirul din sat, unde se afla fiinţa cea mai scumpă inimilor lor, care plecase din lumea aceasta plină de dureri în lumea cealaltă, care este eternă şi lipsită de orice umbră de durere.
Aici în cimitir, Ioana parcă o vedea pe mama ei în ceata celor răscumpăraţi, care au fost scrişi în Cartea Vieţii şi care, ca şi mama ei, vor fi zis cîndva acel „prezent" fericit.
Da, ori de cîte ori se duceau la cimitir, parcă vedea umbra mamei şi parcă auzea vocea ei dulce care repeta mereu aceste

cuvinte: „Dumnezeu va avea grijă de orfani. Ioana, să-L iubeşti pe Domnul Isus, care este cel mai bun şi mai apropiat Prieten al copiilor".
Tot atunci, Ioana îi auzea mereu în urechi îndemnul cu privire la Cartea ei, Biblia, prin care ea putea căpăta viaţa veşnică.
„S-o citeşti zilnic, Ioana, şi s-o crezi din toată inima ta. Despărţirea noastră este numai pentru o vreme, căci, dacă vei fi credincioasă, ne vom întîlni în cer, şi vom fi împreună pentru totdeauna".
De aceea, atunci cînd o duseseră la cimitir, fraţii şi surorile de credinţă, precum şi tatăl ei nu ziseseră: Adio, ci: La revedere, scumpa noastră, şi pe curînd. La fel a zis şi Ioana scumpei sale mame.
în felul acesta a trecut toată vacanţa mare. Tatăl Ioanei a continuat serviciul la CFR, iar Ioana stătea toată ziua acasă singură, ocupată cu treburile casei.
Cu fiecare zi ce trecea, tatăl Ioanei devenea tot mai trist, tot mai tăcut. Şi avea de ce să fie trist...
De multe ori, ca să alunge asemenea stări de coşmar, se trudea să revină la prezent şi îi spunea Ioanei că este tare mulţumit de felul cum făcuse ea treburile din gospodărie. Ce bine că mama ei o învăţase la timp cum să facă mîncare, cum să spele rufe, cum să facă curăţenie în casă!
Toamna parcă venise prea devreme, merele, strugurii, alte fructe şi legume se copseseră de-a binelea, iar frunzele începuseră să ruginească şi să cadă de pe ramuri, fiind purtate pe uliţele satului de vîntul grăbit al toamnei.
începuse să cadă bruma, şi timpul se răcea cu fiecare zi. Zilele erau tot mai scurte şi mai posomorite. Ioana nu ştia cum se făcuse, dar atît ea, cît şi tatăl ei uitaseră că a doua zi urma să înceapă clasa a Ii-a. Cu multele lui grijuri şi supărări, el nu mai avusese răgaz să-

şi amintească şi de acest eveniment.
-23-
Era dimineaţa zilei de 15 septembrie, zi în care toate şcolile şi-au deschis porţile pentru un nou an şcolar. Ioana s-a sculat mai devreme ca de obicei. Tatăl ei a întrebat-o de ce se scoală aşa de dimineaţă.
„Tată, azi e prima zi de şcoală!"
„Ah, da, azi e 15 septembrie. Cum de-am putut eu să uit chiar aşa? Multe ar fi trebuit cumpărate pînă în clipa de faţă. Dar acum este prea tîrziu, da, prea tîrziu".
Tatăl Ioanei a început să caute în grabă hăinuţele cele mai bune pe care să le îmbrace Ioana, dar pînă la urmă ea a fost nevoită să le îmbrace tot pe cele de anul trecut.
Acelaşi şorţuleţ cu pătrăţele albastre, decolorat şi cu un buzunar puţin descusut. Aceeaşi rochiţă găsită pe fundul lăzii. Tatăl Ioanei a scos-o, a întins-o în mîini, căci tare mai era şifonată. Ar fi trebuit s-o calce, dar ceasul arăta că era ora la care pleca la serviciu.
Să lipsească nu putea, să întîrzie nici atît, căci se spune că CFR-ul este a doua armată. Şi apoi, era vorba de trenul personal care ducea călători.
„Ioana dragă, o să te îmbraci cu acelaşi costum ca şi anul trecut. Ce mai pot să-ţi fac eu acum? Peste două zile iau salariul şi-ţi cumpăr toate cele necesare. Doamna învăţătoare ştie situaţia noastră, şi te va înţelege. Este o femeie cu suflet bun. Spune-i că am uitat, cu atîtea necazuri pe cap, şi că o rog să mă ierte... da... e o femeie bună, şi ne va înţelege. Acum, ter-mină-te de îmbrăcat şi du-te singură la şcoală".
„Bine, tată, aşa voi face".
Tatăl Ioanei a ieşit din cameră pe hol, unde a întîlnit cu privirea, într-o ramă neagră, fotografia Ioanei cu mama ei făcută în ziua de 1 iunie, cînd fiica lui terminase clasa întîia. S-a oprit o clipă, privind la chipul mamei, şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Mişcîndu-şi buzele, a zis în şoaptă: „Tu ai plecat din lume, draga mea, m-ai lăsat singur cu toate grijurile care se măresc din zi în zi, şi cît de stîngaci sunt cu ele!" Apoi el a coborît treptele şi a luat-o pe uliţa care ducea la gară. întîrziase puţin,
-24-
dar va ajunge la timp...
Ioana continua să se îmbrace. îşi căuta pantofii, aceiaşi pantofi pe care-i purtase şi în urmă cu un an.
„Acum, voi pantofilor mă cam strîngeţi. Se vede treaba că am crescut şi eu de un an", vorbea ea singură. „Da, aşa-i, am mai crescut un pic. Ia să-mi pun şi fundiţa roşie. Uf, dar asta tare mai e boţită. Ghiozdanul, parcă e şi el mai mic. A, nu-i mai mic, dar trebuie să lungesc puţin curelele".
Ioana şi-a luat ghiozdanul în spate, s-a uitat în jur, apoi a zis: „Deci eleva este gata de mers la şcoală". Apoi, ea a căutat cheia ca să încuie uşa de la intrare.
La plecare, a trecut şi ea prin hol şi s-a uitat ca de obicei la chipul mamei din fotografie. De data aceasta simţea ceva deosebit în lăuntrul fiinţei ei. Era nevoia de a vorbi cu ea, aşa cum obişnuise să facă pînă atunci. Acum avea ce să-i spună, mai mult ca în alte dimineţi.
„Săru'mîna, mamă. Acum mă duc din nou la şcoală. Sunt în clasa a Ii-a, cred că ştii... Nu te supăra că te las singură", a zis ea în şoaptă, apoi a plecat la şcoală.
Pe drum, alţi băieţi şi fetiţe cu mămicile lor, alţii cu tăticii lor, se duceau bucuroşi la şcoală. Desigur, aceştia erau cei care începeau clasa întîia...
Ioana, cu ochii încă umezi, mergea singură, dar foarte încet, din cauza pantofilor, care o strîngeau foarte tare. Văzînd lîngă fîntînă o baltă mică de apă, a intrat în ea cu pantofii ca să se mai lase puţin, dar pantofii erau sparţi. Ioana a ieşit imediat afară din apă, s-a

descălţat şi şi-a scurs apa din pantofi, zi-cînd: „Ce proastă sunt. Trebuia să-i ud cu mîna, nu să intru cu ei în apă. Dar e bine şi aşa, cred că s-au înmuiat mai bine acum".

La şcoală începuseră cu cîteva săptămîni mai înainte pregătirile pentru noul an şcolar. Fiecare clasă îşi avea sala ei. Cadrele didactice se străduiau să aranjeze totul cît mai frumos, cît mai bine.

învăţătoarea clasei a Ii-a, pricepută şi harnică cum era, aranjase foarte frumos sala de clasă, şi pentru că terminase, mai ajuta pe cei care erau în urmă cu aranjatul.

Era în ajunul începerii anului şcolar. în satul lor, poşta era adusă o dată la două zile, şi toată corespondenţa era lăsată la şcoală, iar femeia de serviciu avea atribuţia de a împărţi scrisorile şi cele cîteva ziare la care erau abonaţi locuitorii din sat.

în ziua aceea, printre cele cîteva scrisori şi ziare se afla şi o telegramă, pe numele învăţătoarei clasei a Ii-a. Telegrama o anunţa că mama ei era grav bolnavă.

Ea a discutat în grabă cu directorul şcolii ca s-o învoiască pentru două zile ca să poată merge acasă. Satul ei se afla la o distanţă de 65 km.

Ca urmare, cînd au sosit la şcoală toţi copiii care intrau în clasa a Ii-a, n-au mai văzut-o pe învăţătoarea lor cea bună din anul trecut.

Toţi copiii erau trişti cînd au intrat în clasă, dar nici unul nu aflase că noua învăţătoare urma să stea cu ei doar două zile.

Deşi în clasă totul era aranjat de sărbătoare, copiii erau plini de teamă, nu ştiau cum va fi noua învăţătoare, căci tuturor li se părea o fiinţă rea, cu o privire tare acră. Se vedea de la o poştă ce mare deosebire era între învăţătoarea care lipsea şi cea prezentă în clasă.

înaltă, cu părul tuns scurt, cu nişte cercei exageraţi de mari în urechi, era grasă, avînd aproape 100 de kilograme. Rochia scurtă îi arăta picioarele mult deasupra genunchilor, unghiile de la mîini şi de la picioare erau vopsite în roşu închis, iar printre curelele sandalelor se vedea că are nişte picioare mari. Pe la ochi era vopsită cu un albastru intens, la gît avea un şirag de mărgele mici ca măzărichea, de diferite culori.

Această înfăţişare a ei, cît şi vocea mai mult bărbătească de-cît feminină inspirau copiilor şi mai multă teamă.

Prima ei întîlnire cu elevii din clasa a Ii-a a fost cît se poate de neplăcută, mai ales cînd a început să-şi spună pretenţiile, are uneori erau pur şi simplu absurde.

După aceea, ea a zis: „Să ştiţi, copii, că eu sunt o femeie rea". Nici n-ar mai fi trebuit să spună lucrul acesta, căci se vedea atît de limpede... „Cu mine să ştiţi că nu vă merge. Va trebui să jucaţi ca pe sîrmă".

Apoi, ea a început să se plimbe printre bănci, uitîndu-se la fiecare şcolar. Deodată, s-a oprit la banca Ioanei, zîmbind atît de ironic, încît«copiii din băncile alăturate s-au înfiorat.

Cu o voce prefăcută, ea a zis rar şi apăsat:

„Ia uitaţi-vă, copii!" Cu mîna ei puternică, a apucat-o pe Ioana de păr şi a ridicat-o în sus. „Da, uitaţi-vă bine şi vedeţi cum arată o fată dezordonată!" A dus-o aşa pînă în faţa clasei şi a întors-o cu faţa spre elevii din clasă. Apoi şi-a pus mîinile în şolduri şi a început:

„Ia ziceţi şi voi, copii, aşa trebuie să arate un elev? Asta-i uniformă? Şifonată, murdară, pantofii uzi, nedaţi cu cremă de un an, fundiţa la gît ca în clasa întîia. Poate că ea nu ştie că este în clasa a Ii-a, sau poate că vrea să fie tot în clasa întîia. Iar guleraşul arată ca vai de el. Parcă au dormit cîinii toată vara pe el. Ce fată dezordonată! Ce ziceţi voi, copii?"

Nici un copil nu scotea o vorbă.
„Mîine voi veni acasă la voi ca să vorbesc cu mama ta, să văd ce fel de mamă îi fi avînd de te trimite în halul ăsta la şcoală".
Un băiat mai obraznic din ultima bancă a zis cam cu sfială: „Ioana şi cu mama ei sunt pocăite".
„Să-ţi fie ruşine, şi să-i fie ruşine şi mamei tale! Arăţi într-un hal..."
învăţătoarea a tras-o pe Ioana de cîteva ori de păr şi a trimis-o în bancă.
„Mîine să nu mai apari aşa, ai auzit, leneşo! Eu ştiam că pocăiţii sunt oameni harnici şi de treabă, se vede că mama ta este un caz aparte".
în tot acest timp, Ioana n-a scos nici un cuvînt, de altfel nici n-ar fi putut din cauza plînsului, şi poate că nu i s-ar fi dat voie să spună ceva. Toţi ceilalţi copii, cînd au văzut scena aceasta

de tristă, erau foarte emoţionaţi, mai ales cei care ştiau bi- situaţia din familia Ioanei. Dar nici unul n-a îndrăznit să
nimic.
Prima zi de şcoală a trecut foarte greu. în această atmosferă, or copiilor li se părea că nu se mai termină orele de clasă.
Dar, spre mare lor bucurie, a sosit în sfîrşit şi clipa plecării atpasă. Toţi au plecat împreună pe drum.
De la o răspîntie, Ioana n-a mai mers cu ceilalţi copii, ci a jt^at-o pe o uliţă care ducea pe deal. „Unde te duci, Ioana?" o întrebau fetele. „Mă duc undeva". Una dintre fete bănuia unde s$ duce şi n-a mai aşteptat răspuns.
Ajunsă la cimitirul satului, Ioana s-a pierdut printre crucile (0n piatră sau de lemn. Ici şi colo mai era şi cîte o cruce de ^armură. Ea s-a oprit lîngă o cruce de lemn nouă. Celelalte (jjin jur erau vechi, iar cîteva foarte vechi, ba chiar putrede.
Ioana s-a aplecat deasupra acestei cruci de lemn în care era fixată într-o ramă mică cu sticlă poza celei mai scumpe fiinţe ^in lume, mama.
Cu ochii plini de lacrimi, ea şi-a apropiat buzele de geamul (je sticlă care acoperea chipul mamei şi a început să vorbească *QU* ea, ca şi cum ar fi prezentă şi ar auzi tot ce-i spune.
„Mamă, mamă! Am venit să-ţi spun şi dumitale că azi joamna învăţătoare m-a certat şi m-a tras de păr din cauza uniformei de clasa întîia. A zis că vine mîine să-ţi spună şi du-jyiitale tot ce are de spus. N-am putut să-i spun că dumneata eşti aici, şi ea nu ştie, căci n-o mai avem pe învăţătoarea de ^nul trecut, pe care o ştii şi dumneata foarte bine.
O, mamă, dacă ai şti cît de rea este această doamnă. Mă voi ruga mult pentru ea, şi te îndemn şi pe dumneata să-L rogi pe rj)omnul Isus să-i schimbe inima rea şi necredincioasă.
Dragă mamă, ştii că învăţătoarea noastră de anul trecut era atît de bună, dar ea nu mai este cu noi".

După cîteva minute de tăcere, ea a scos batista din buzunar, şi-a şters lacrimile, apoi geamul şi rama, şi-a împreunat mîini-le şi a început să se roage în şoaptă, zicînd:
„Doamne Isuse, Tu ştii că am rămas singură. Ştiu că Tu asculţi rugăciunile orfanilor. Te rog s-o ierţi pe doamna învăţătoare pentru tot ce mi-a făcut astăzi. Dacă ea ştia că mama este aici nu putea să se poarte aşa cu mine. Ceea ce Te rog foarte mult este ca Tu să-i schimbi inima şi felul ei rău de comportare faţă de noi elevii ei. Ai milă de sufletul ei, Doamne, şi lasă-Te găsit şi de ea. îţi mulţumesc că mă vei asculta, Doamne Isuse. Amin".

Florile de pe mormînt se legănau încet, de parcă ar fi vrut să spună că au înţeles şi ele totul şi-i vor spune mamei ce-au auzit...
Ioana s-a ridicat în picioare, a rupt o floare, a pus-o lîngă poza mamei, apoi a zis cu vocea mai mult în şoaptă: „Săru'mî-na, mamă, eu plec acasă. La revedere, scumpa mea mamă".
Ajunsă acasă, s-a pus pe treabă. A pus apă la încălzit, a căutat săpun şi apoi a spălat tot ce nu era curat. A pus în lighean şorţuleţul, guleraşul şi rochiţa cu pătrăţele şi apoi le-a spălat, pentru ca pînă a doua zi să se poată usca. Şi pentru că nu avea cu cine vorbi, vorbea singură.
„Da, mîine nu voi mai apărea la şcoală ca astăzi. Poate că Domnul Isus îi va schimba învăţătoarei inima şi atitudinea, aşa cum L-am rugat".
Afară adia un vînt călduţ de toamnă în timp ce Ioana întindea rufele pe sîrma din ogradă şi se ruga continuu.
Pe bolta cerească apăruseră stelele, şi prin văzduh trecea un cîrd de cocori.
„Ce bine de voi, cocorilor, că mergeţi în ţările calde! La noi va veni de acum timpul rece, şi ce frig este iarna..."
în seara aceea, la culcare, Ioana s-a rugat din nou cu lacrimi pentru învăţătoarea de la şcoală, zicînd:

„Doamne Isuse, mama mi-a spus să vin la Tine cu toate problemele mele, că Tu asculţi glasul orfanilor. Te rog, ascultă şi rugăciunea mea, ai milă de această învăţătoare. Nu-i da pace pînă nu se întoarce la Tine, pînă nu se va schimba. Eu o iert din tot sufletul, şi Te rog s-o ierţi şi Tu, Doamne Isuse. S-o faci să fie mai bună, aşa cum era cea de anul trecut. Amin".
După rugăciune, Ioana s-a culcat şi a adormit imediat. în timpul somnului, ea a avut numai vise frumoase. De altfel, de cînd se despărţise de mama ei, toate nopţile erau pline numai de vise frumoase. Nopţile deveniseră un rai pentru Ioana. Pînă să adormă, ea retrăia amintirile cele mai frumoase din copilărie, cum se zbenguia prin munţi cu buna ei prietenă Măria, sau cînd se jucau cu puiul de căprioară, care venea tot mai rar în grădina lor. Ultima dată cînd îl văzuse nu mai era singur, ci împreună cu el mai era unul. Poate că era mama lui care-1 găsise, sau vreun prieten.
Dimineaţă era încă întuneric cînd s-a sculat, s-a dus afară, a luat rufele de pe sîrmă. Acestea se uscaseră suficient. A cusut apoi buzunarul de la şorţuleţ şi nasturele lipsă, pe urmă a curăţat pantofii, i-a dat cu cremă, i-a lustruit. „Ce frumoşi sunt, poate că dintre toţi pantofii ai mei vor fi cei mai frumoşi".
Cînd era aproape să plece la şcoală, a intrat tatăl ei.
„Eleva e gata de şcoală?"
„Da, sunt gata, tată".
„Ei, da! Aşa, da! Ce frumos te-ai gătit astăzi; le-ai spălat, le-ai călcat... Da, foarte bine, Ioana, trebuiau făcute mai demult toate aceste lucruri, dar am uitat amîndoi. I-ai spus în-văţătoarei că peste două zile iau salariul şi-ţi cumpăr tot ce-ţi trebuie?"
„N-am putut să-i spun, tată, îţi zic eu altădată de ce".
„Bine, fetiţo, bine".
„Săru'mîna, tată", a zis ea şi a plecat.
„Mergi sănătoasă cu Dumnezeu, Ioana, şi mult succes la învăţătură".

Ajunsă la şcoală, toţi copiii o priveau cu oarecare compătimire, ştiind ce păţise ieri cu învăţătoarea.
Tot cu aceeaşi uniformă, dar curată şi călcată de data aceasta, iar pantofii lustruiţi. Doar fundiţa nu mai era la gît.
A doua zi de şcoală a început tot ca prima zi. Aceiaşi elevi, aceeaşi învăţătoare, numai că acum părea mai supărată, mai rea, mai acră idecît ieri. Nici un zîmbet, nici o privire blîndă. Toţi copiii din clasă tremurau de teamă doar cînd o priveau...
Numai Ioana era foarte liniştită. Ea înţelegea ceea ce nu puteau înţelege ceilalţi copii. în mintea ei îi mulţumea lui Dumnezeu că o ascultase, căci se petrecuse ceva între timp, şi învăţătoarea n-a mai zis nici un cuvînt referitor la ea şi la uniforma ei.
Prima oră din program trecuse, şi nici o aluzie la cazul de ieri. Clopoţelul a sunat şi a anunţat ieşirea în recreaţie.
Curtea şcolii era un adevărat furnicar. Toţi copiii alergau, ţipau, săreau, se jucau diferite jocuri. Pe feţele tuturor se putea citi bucuria şi voia bună, mai puţin însă pe feţele băieţilor şi fetiţelor din clasa a Ii-a.
Ioana stătea rezemată ca de obicei de peretele şcolii, depă-nîndu-şi parcă amintirile, în timp ce urmărea un nor cenuşiu, care acoperise soarele de septembrie ce începea să fie tot mai dorit de copii, dar nu numai de ei.
în mintea Ioanei se perindau tot felul de lucruri. „Doamne Isuse, oare acolo sus, mai sus de norii aceştia, şi de soarele acesta care ne luminează, acolo să fie şi cerul Tău? Acolo este mama şi toţi cei care au murit credincioşi?" De atîtea ori făcea acelaşi lucru seara cînd era acasă. Privea pe bolta cerului miliardele de stele, şi tot privind cu nesaţ, în sufletul ei cobora o speranţă frumoasă, o uşurare profundă, potolindu-i tot dorul după mama ei care era în cer. Aşa credea ea, pentru că aşa-i spusese mama înainte de a muri.
-31-
Deodată, poarta şcolii s-a deschis; ochii tuturor copiilor s-au îndreptat într-acolo. Cei din clasa a Ii-a au rămas încremeniţi. Era buna lor învăţătoare din clasa întîia.
Toţi băieţii şi fetiţele au alergat înaintea ei şi s-au strîns cu toţii în jurul ei.
învăţătoarea lor cea bună se găsea în mijlocul unui cerc format din copii. Parcă ar fi fost vorba de un joc.
învăţătoarea s-a aplecat asupra fiecărui copil, 1-a mîngîiat pe creştet, spunînd tuturor cîte o vorbă bună, cîte un cuvînt de încurajare. Toţi erau fericiţi, şi au întrebat-o fără sfială dacă tot ea rămăsese învăţătoarea lor. „Da, tot eu, copii".
Ioana a venit şi ea de lîngă zidul şcolii. învăţătoarea a recunoscut-o imediat, mai ales că era îmbrăcată cu aceleaşi hăinuţe ca şi în anul trecut.
Ea s-a aplecat şi asupra ei, zicîndu-i: „Ioana, te-ai făcut acum fată mare, eşti în clasa a Ii-a. Ce mai faci?" „Bine, doamna învăţătoare". „Nasturele acesta e cam mare, Ioana". „Da, aşa-i", a răspuns ea zîmbind, „l-am cusut azi dimineaţă. Mi-am dat seama că este cam prea mare, dar era tîrztu, şi mi-am zis că îl voi schimba astăzi cînd mă voi întoarce acasă". „Bine, Ioana, mă bucur că te-ai făcut mare". „Dar, ştiţi ceva? Peste o zi tata ia salariul şi-mi cumpără tot ce-mi trebuie pentru şcoală". „Bine, Ioana, bine".
în clipa aceea, Ioana era atît de fericită, încît ar fi vrut să-i spună învăţătoarei foarte multe lucruri, aşa cum numai mamei ei i-ar fi spus.
învăţătoarea a sărutat-o pe frunte, apăsat, de parcă ar fi fost adevăratul ei copil. Era un sărut pe care Ioana nu-1 mai primise de mult. Doar mama ei o mai săruta cu atîta căldură şi dragoste curată.
Copiii din clasa a Ii-a săreau acum de bucurie prin curtea

şcolii. Bucuria era sinceră, copilărească. în timp ce săreau, strigau cît îi ţinea gura: „A venit învăţătoarea noastră! A venit învăţătoarea noastră! Ce bine ne pare! Ce bine ne pare!"
Apoi învăţătoarea s-a dus în cancelarie, în timp ce copiii continuau să se joace.
Pentru că era în timpul recreaţiei, toţi învăţătorii şi profesorii erau în ca/icelarie. Printre ei era şi învăţătoarea care o înlocuise pe cea titulară.
Aceasta i-a mulţumit recunoscătoare suplinitoarei, dar n-a uitat s-o întrebe cum se purtaseră copiii ei în prima zi de şcoală, dacă fuseseră obraznici, etc.
„Nu, nu sunt obraznici. Să ştii că ai nişte copii foarte buni".
„Da, ai dreptate, colega, ştiu că sunt copii minunaţi".
„Se vede că ai muncit mult cu ei anul trecut. Dar să ştii că ai o fată care m-a enervat foarte tare. Nu ştiu ce mamă o fi avînd, de este aşa de nesimţită încît să trimită un copil la şcoală în felul acesta. Azi nici n-am observat-o dacă a venit tot aşa sau nu".
„Dar despre ce fată este vorba, colega?"
„Am înţeles că o cheamă Ioana. Vine, dragă, cu aceeaşi uniformă din clasa întîia, cu pantofii murdari şi uzi, cu şorţuleţul ca vai de el, guleraşul murdar, şifonat. Ce mai... Trebuie văzut ce mamă are. Am înţeles că părinţii ar fi şi pocăiţi, fac parte dintr-o grupare creştină".
învăţătoarea cea bună a făcut o pauză cam lungă, nu se grăbea să-i răspundă, anume ca s-o facă pe colega ei să fie mai atentă la răspunsul pe care urma să-1 dea.
„Da, ştiu, colega, dar Ioana nu are mamă".
„Cum, nu are mamă?!"
„Nu are. A murit în timpul vacanţei, acum o lună. Mama ei era o femeie tare bună şi respectuoasă. Datorită ei, Ioana a luat premiul I. Cînd a terminat clasa întîia, Ioana a fost cea mai bună dintre toţi copiii din clasa mea, şi este..."
Amîndouă învăţătoarele au încetat orice discuţie, lăsîndu-şi

privirile în jos. Era şi cazul. Mai ales suplinitoarei avea de ce să-i pară rău, cînd ştia cum se purtase cu Ioana şi ce cuvinte grele şi murdare putuse spune la adresa unei mame care nu mai era în viaţă.
Toate fazele îi treceau acum prin minte, ca nişte secvenţe urîte dintr-un film de groază, pe care ar fi vrut să nu le mai vadă, să nu le mai audă. Dar...
între cele două învăţătoare s-a aşternut o tăcere mai lungă, după care suplinitoarea a început să zică:
„Abia acum înţeleg, dragă, de ce noaptea trecută a fost pentru mine un coşmar groaznic, cum n-am mai avut niciodată. Da, acum înţeleg..." în clipa aceea de remuşcare profundă vedea cum o scosese pe Ioana în faţa clasei, cum o făcuse de ruşine pe ea şi pe mama ei, cum o trăsese de păr, cum i-a spus că va merge acasă ca să vadă ce fel de mamă are.
Parcă o auzea pe Ioana cum plînge şi parcă vedea cum cad din ochii fetiţei lacrimile mari. Pentru că auzea şi vedea toate aceste lucruri în memoria ei, nu putea simţi decît groază şi părere de rău, amestecată cu milă şi mii de regrete... Era poate cea mai nedorită stare şi lecţie din care trebuia să înveţe şi să n-o uite niciodată.
Dar, aşa cum nimic nu este la întîmplare în lumea aceasta, vom vedea că Dumnezeu e la lucru, atît în rău, cît şi în bine. Vom mai vedea cun răspunde Dumnezeu la rugăciunile sincere, făcute cu credinţă de un om, şi mai ales de un copil orfan...
în după-amiaza acelei zile, într-un magazin universal de la oraş, tatăl Ioanei şi cu fiica lui

au făcut cumpărături, pantofi, servietă, ciorapi, rochiţă. Apoi s-au dus la librărie, de unde el i-a cumpărat caiete, creioane şi tot ce are nevoie un elev în clasa a Ii-a.
A doua zi, tatăl ei era în tura liberă şi s-a dus cu Ioana la şcoală. Cît de fericită era ea! Uitase toate jignirile, pe care nici nu i le spusese tatălui ei, ca să-1 cruţe şi să nu se mai supere.

Avea el destule necazuri, nu mai voia să-1 împovăreze cu ale ei.
Ajunşi la şcoală, Ioana s-a dus în clasă, iar tatăl ei s-a dus în cancelarie, ca să-şi ceară scuze de la învăţătoare pentru că uitase de Ioana din cauza multelor necazuri pe care le avusese după moartea soţiei lui.
în clasă, toţi copiii se uitau la Ioana, căci era îmbrăcată aşa de frumos! Totul pe ea era nou-nouţ.
Dar cea maî mare bucurie a lor era faptul că o aveau în mijlocul lor pe învăţătoarea lor cea bună, care îi învăţa cu toată dragostea lucrurile necunoscute din manuale, dar odată cu ele şi pe cele ale bunei-cuviinţe, pe care trebuie să le ştie orice om, şi cu atît mai mult un cadru didactic, cel care trebuie să vadă în fiinţele acestea gingaşe viitorul de nădejde al omenirii. Cadrul didactic, învăţător sau profesor, trebuie să participe cu trup şi suflet la aşezarea unei bune temelii a generaţiilor prezente pentru viitorul care are nevoie de oameni buni şi bine e-ducaţi, cu o conduită morală exemplară în societate şi în familie.
Cînd şcoala va fi o instituţie în care şi Dumnezeu va avea un cuvînt de spus, atunci generaţiile care vor urma nu vor fi lipsite de binecuvîntări.
Din toamna aceea au mai trecut multe altele.
Ioana terminase clasa a VUI-a, şi nu a existat an în care să nu ia premiul I la învăţătură şi nota 10 la purtare. Ioana a făcut cinste şcolii şi clasei din care făcea parte, deşi toţi ştiau că este pocăită şi crede în Dumnezeu, lucruri de care se ruşinau mulţi în vremurile acelea pline de ateism. Pe atunci, în literatură, în şcoală, în presă nu era voie să se spună ceva despre Dumnezeu, ci numai să se combată creştinismul şi pe Dumnezeu.
Totuşi, copiii care au avut în familii un climat frumos, cu teama lui Dumnezeu şi respectul faţă de cele sfinte, au putut să-şi păstreze convingerile lor cu privire la credinţă. în majoritatea cazurilor, aceşti copii au făcut cinste şcolii şi chiar şi societăţii.

Ioana era acum fată mare şi vrednică de toată lauda. Ceea ce avea bun era şi faptul că nu putuse uita sfaturile pe care i le sădise mama ei în adîncul fiinţei ei, aşa că era foarte activă în biserica din localitate, cîntînd în cor.
Biserica era mică, dar bine dotată. Aici, ca şi acasă, Ioana nu înceta să se roage Domnului Isus pentru învăţătoarea care se purtase aşa de urît cu ea şi la care încă nu vedea nici o schimbare mai deosebită.
Trecuseră atîţia ani de zile, şi Dumnezeu parcă uitase să-i mai răspundă. Credea totuşi că ziua aceasta va veni şi nu se descuraja, se ruga în fiecare zi pentru sufletul acela pe care-1 dorea salvat. Mereu îi spunea lui Dumnezeu în rugăciunile ei:
„Doamne Isuse, adu-Ţi aminte de promisiunea Ta că răspunzi rugăciunii orfanului. Te rog mult pentru sufletul acesta. Vreau s-o aduci la Tine, să nu-i dai pace în suflet pînă n-o va găsi în Tine şi în Cuvîntul Tău. Doamne Isuse, oare nu sunt de-ajuns atîţia ani de cînd mă rog pentru sufletul ei? Ascul-
tă-mă..."
într-o duminică, pe cînd pleca de la casa de rugăciune, iar ceilalţi credincioşi plecaseră care încotro la casele lor, lîngă uşa de la intrare o femeie foarte elegant îmbrăcată discuta

cu cel mai bătrîn frate din adunare.
Această femeie era chiar învăţătoarea pentru care Ioana se rugase atîţia ani. Ioana, care a recunoscut-o, s-a strecurat pînă în spatele ei, fără să fie observată, dar suficient de aproape ca să asculte conversaţia care începuse de cîteva clipe.
„Domnule, nici nu ştiu că să mai fac. Am o stare depresivă. O voce lăuntrică îmi sună mereu în urechi şi am coşmaruri aproape în fiecare noapte".
„De cît timp aveţi această stare, doamnă?"
„De cîţiva ani. Am fost odată într-o situaţie neplăcută... cu o mamă şi cu fiica ei. Ştiţi, sunt cadru didactic. Iată că au trecut atîţia ani de atunci, şi starea aceasta se tot agravează. Am fost
-36-
la mulţi preoţi, la multe biserici şi mănăstiri. Am dus tot ce-mi cereau acolo, şi am făcut întocmai cum îmi spuneau să fac, dar nu mi-am primit nicăieri liniştea sufletului. M-am dus şi pe la vrăjitoare, dar tot ce-am făcut pînă acum a fost în zadar. Coşmarurile din timpul nopţii mă chinuiesc greu".
„Doamnă, dumneavoastră trebuie să veniţi neapărat la Dumnezeu, să-L cunoaşteţi pe El şi puterea Lui, şi cu siguranţă că toate aceste stări depresive şi coşmaruri vor dispărea. Dumneavoastră trebuie să vă întîlniţi cu Domnul Isus".
„Şi unde-L pot găsi pe Domnul Isus, domnule?"
„Domnul Isus şi liniştea sufletului dumneavoastră se pot găsi numai în Cuvîntul lui Dumnezeu, în Biblie. Aţi citit vreodată Biblia?"
„Nu, n-am citit-o, căci nu am Biblie".
„Mai veniţi pe aici, şi dacă doriţi o să căutăm pentru dumneavoastră o Biblie".
„Da, voi mai veni, duminica următoare".
Cînd învăţătoarea s-a întors să plece, la cîţiva paşi se afla Ioana, care ascultase toată discuţia aceasta.
„Ioana", a zis ea mirată, „tu tot pe aici?"
„Da, doamna învăţătoare. De cînd a murit mama, aici mi-am găsit mîngîierea şi liniştea sufletului. Alt loc şi altă bucurie mai mare nu există pentru mine pe acest pămînt".
„Ioana, stai, nu pleca. Azi trebuie să vii acasă la mine. Am să-ţi spun ceva important".
Ioana şi-a zis în gînd: „Doamne, de cînd aştept eu clipa asta, şi uite că a venit. Ce mare eşti, Doamne Isuse!"
„Da, merg, doamnă învăţătoare. Merg cu toată plăcerea". După vreo douăzeci de minute se aflau în casa doamnei învăţătoare. „Ia loc, Ioana, simte-te ca la tine acasă. Copiii mei şi soţul sunt plecaţi într-o excursie şi am profitat de ocazie ca să
-37-
merg la biserica voastră. Ioana, ştii de ce te-am chemat?"
„Nu ştiu, doamna învăţătoare".
„Să ştii, draga mea, că te-am chemat ca să-ţi cer iertare pentru tot ce ţi-am făcut acum opt ani. Regret tare mult că am vorbit atunci aşa de urît despre mama ta. Dar, să ştii, draga mea, că de atunci, din toamna aceea cînd am fost aşa de rea cu tine, n-am mai avut linişte sufletească. Zi şi noapte mă urmăreşte o teamă apăsătoare. De nenumărate ori m-am decis să te întîlnesc, dar o mînă nevăzută mă oprea de fiecare dată, şi iată că au trecut atîţia ani de atunci..."
„Vă înţeleg, toate aceste stări prin care aţi trecut, dar să ştiţi că Dumnezeu vă iubeşte mult. Iar dacă vreţi să aflaţi pace şi linişte sufletească, o puteţi găsi foarte uşor, în Biblie, dar nicăieri în altă parte".

„Tu ai o Biblie, Ioana?
„Da, am Biblia mamei". Şi Ioana a scos dintr-o plasă de plastic o Biblie.
„V-o împrumut cu toată plăcerea, şi vă arăt de unde să începeţi cu cititul, aşa cum m-a învăţat şi pe mine mama. Uitaţi, aceasta e Biblia mamei mele. Peste tot este însemnată cu tot felul de culori".
„Şi cum zici, Ioana, să n-o iau de la început?"
„Nu. Mai întîi este foarte bine să începeţi cu Noul Testament, şi anume cu cele patru Evanghelii, cu cartea Faptelor apostolilor, pe urmă cu epistolele, iar după aceea cu cartea Psalmilor, cu cartea Proverbelor lui Solomon, cu cartea Eclesi-astului şi cu cartea Estera din Vechiul Testament. Aşa am citit-o şi eu, doamna învăţătoare, şi vă mărturisesc că numai citirea Bibliei m-a ajutat să am succesele pe care poate ştiţi că le-am avut la învăţătură, din clasa întîia pînă acum".
„Ioana, mi-e ruşine de mine că la vîrsta mea nu mi-am dat interesul să fi citit şi eu Biblia. La Institutul Pedagogic ni se spunea că Biblia este o carte învechită şi să n-o citim, căci ea rătăceşte minţile oamenilor. Şi mai grav, ne-au convins că nu

există Dumnezeu, rai sau iad, iar eu, cum eram tînără pe atunci, aşa am crezut. Abia acum, dragă Ioana, am ajuns să-mi dau seama de marele rău care s-a făcut prin scoaterea Bibliei din şcoli. Prin aceasta, sufletele noastre şi ale copiilor au rămas atît de mici. Nu ştiu de ce, Ioana, dar de cîţiva ani încoace simt în suflet o teamă permanentă. Am căutat liniştea peste tot, dar n-am găsit-o nicăieri, înţelegi?"
„Cu siguranţă, doamna învăţătoare, cred că o veţi găsi de acum înainte".
„Cred, Ioana. Dar mai întîi vreau să aud din gura ta că m-ai iertat".
„O, doamna învăţătoare, cum să nu vă iert? Să ştiţi că eu v-am iertat de mult, şi n-am încetat de atunci să mă rog pentru sufletul dumneavoastră".
„Cum, Ioana, tu te-ai rugat pentru mine pînă acum?"
„Da, m-am rugat, şi încă am insistat, şi am crezut că va veni odată ziua şi clipa aceasta pe care o trăim acum".
„De cînd ai început să te rogi pentru mine?"
„Din prima zi, cînd..."
„Hai, spune, Ioana, de ce te-ai oprit? Spune!"
„Ştiţi de cînd?" Au urmat cîteva clipe de tăcere. Ioana, cu ochii aţintiţi în tavan, a scos din adîncul sufletului un oftat, după care a continuat:
„Eu... Să ştiţi că mă rog pentru dumneavoastră din ziua în care am venit la şcoală cu hainele murdare şi cu pantofii uzi".
„Interesant, foarte interesant. Eu ţi-am făcut rău, iar tu te-ai rugat pentru mine".
„Da, aşa am făcut. Aşa m-a învăţat mama cînd trăia, ca să mă rog pentru sufletul celui care îmi face rău".
„Poate că din cauza aceasta, Ioana, n-am mai avut eu pace şi linişte în lăuntrul fiinţei mele de atunci, din ziua în care am aflat de la colega mea că mama ta murise".
„Da, aşa-i, Dumnezeu v-a iubit şi v-a avut în obiectivul Său atîţia ani..."

„Ioana, îţi mărturisesc sincer că din clipa în care ai intrat în casa mea am simţit un fel de uşurare. Cred că s-a petrecut ceva misterios în sufletul meu. Simt acum că mi-a dispărut teama şi tristeţea apăsătoare, şi am în suflet un fel de bucurie, pe care n-am mai simţit-o de cînd eram copil nevinovat. Ce să fie aceasta, Ioana?"
„Doamna învăţătoare, acesta este semnul că Dumnezeu lucrează în inima dumneavoastră.

Tot ce aveţi de făcut acum este să recunoaşteţi că aţi păcătuit înaintea lui Dumnezeu, adică n-aţi făcut voia Lui, să-I cereţi iertare în Numele Fiului Său, Isus Cristos, şi să credeţi că El a plătit în locul dumneavoastră vina pe care n-o puteaţi ispăşi singură. După ce faceţi lucrul acesta din toată inima, Dumnezeu vă primeşte ca pe un copil al Său, frate cu Domnul Isus, şi îşi face locuinţa în dumneavoastră. Vă dă o natură nouă şi obiective noi. Din clipa aceea, veţi simţi dorinţa fierbinte de a face numai voia lui Dumnezeu şi de a nu-I mai întrista faţa. El o să vă umple după aceea de bucurii şi mai mari. După ce veţi citi Biblia ca să-L cunoaşteţi pe Dumnezeu şi să aflaţi care este voia Lui pentru dumneavoastră, şi după ce Cuvîntul lui Dumnezeu va începe să-şi facă efectul în viaţa dumneavoastră, atunci veţi avea parte de nişte trăiri extraordinare. Pentru că Biblia nu este o carte ca oricare alta. Ea este Cuvîntul lui Dumnezeu, care e viu şi care poate să schimbe inimile şi vieţile oamenilor. Citind Biblia şi meditînd la marea iubire pe care a avut-o Dumnezeu faţă de noi oamenii, că L-a dat pe unicul Său Fiu ca să moară în locul nostru, veţi constata stări şi bucurii pe care nici nu vi le puteţi imagina acum".

După această lungă discuţie, învăţătoarea a rugat-o pe Ioana la plecare să se roage în continuare pentru ea pînă va reuşi să poată merge singură prin credinţă. Ioana i-a promis, şi după aceea a plecat acasă.

♦ *♦

Pe drum, ea era plină de o bucurie sfîntă şi i se părea că nu calcă pe pămînt. Vorbea singură, minunîndu-se de felul cum

ştie Dumnezeu să lucreze la inimile oamenilor. Motivul care o făcea să-I mulţumească lui Dumnezeu era faptul că-i răspunsese la rugăciuni, deşi o făcuse să aştepte atît de mult. Atunci a înţeles ea îndemnul din Biblie care spune: Stăruiţi în rugăciune. Din clipa aceea, Ioana şi-a pus şi mai mult încrederea în promisiunile lui Dumnezeu care se împlinesc totdeauna.

Şi pentru că terminase cele opt clase cu notele cele mai mari, directorul şcolii din satul ei a stăruit de tatăl ei să facă ce poate ca s-o ajute pe Ioana să facă liceul la oraş. La început, tatăl ei n-a înţeles că sfatul directorului era cel mai bun. Pe Ioana o bucura această perspectivă, dar în acelaşi timp o şi îngrijora, ştiind că oraşul nu era aşa de aproape şi că va trebui să stea la internatul şcolii sau în gazdă. Dar temerile ei au trecut. Ea îşi zicea că nu va fi singură, ci Dumnezeul ei va fi cu ea, şi lucrul acesta îi dădea un imbold puternic.

Cînd a venit din nou toamna, în ziua cînd toate şcolile îşi deschid porţile pentru un nou an şcolar, Ioana era şi ea prezentă împreună cu tatăl ei în curtea liceului din oraşul cel mai apropiat. După aceea a rămas la internatul liceului, iar acasă nu se mai ducea decît duminica.

Toamna aceea a trecut pe neobservate, şi a venit iarna cu geruri mari, aşa cum se aflau numai în ţinutul unde locuiau ei, la vreo 80 de kilometri de „Polul Nord" al României, căci la buletinul meteorologic se anunţă de cele mai multe ori că la Topliţa sau întorsura Buzăului este cel mai frig din ţară.

La fel ca toamna aceea, aşa au trecut toţi anii de liceu pentru Ioana, care parcă nu mai găsea destul timp pentru meditaţie... A ajuns în fine în ultimul an de liceu, după care fie mergea la facultate, fie trebuia să se mulţumească şi numai cu atît...

Primăvara cu mîinile ei diafane deschisese larg porţile dintre anotimpuri, invadînd ca în toţi anii şi Valea Trotuşului. Cu paşii ei invizibili, înainta atît de solemn, lăsînd peste tot

flori, fluturi şi albine. Pomii se legănau într-un ritm monoton sub adierea vîntului de primăvară. în taină şi nevăzuţi de nimeni, mugurii rotunzi începeau să se desfacă, îmbrăţişaţi de razele călduţe ale soarelui.
Aşa era în duminica aceea de primăvară. Tatăl Ioanei nu era acasă, ci tot pe locomotivă, transportînd călători spre Ardeal şi dinspre Ardeal spre Moldova.
Covorul de iarbă din faţa casei era de un verde crud prin care bobitele de rouă străluceau sub razele soarelui ca nişte diamante. Era o dimineaţă caldă, pe cer nu era nici un nor. Două rîndunele discutau ceva pe sîrma din faţa casei. Venite din ţările calde, parcă voiau să-i spună Ioanei cît de frumos fusese pe acolo.
Un glas tainic o îndemna să se mai ducă o dată acolo, pe malul Trotuşului, unde era o lespede mare din beton ce fusese cîndva un capăt de pod. Ştia lucrul acesta de la părinţii ei. Ajunsă acolo după cîteva minute, căci era aproape de casa lor, s-a aşezat pe lespedea aceea mare, aplecată cu un capăt pînă în valurile Trotuşului. în apropiere se afla o bătrînă salcie plîngă-toare, care îşi legăna ramurile în bătaia vîntului. Ioana se vedea învăluită din toate părţile de razele călduţe ale soarelui de primăvară. Privea foarte atentă la şuvoaiele spumegînde care se strecurau printre pietrele acelea nemişcate dintr-o parte şi alta a rîului pe care le cunoştea încă din anii copilăriei: piatra aceea rotundă de pe care sărea în apă atunci cînd făcea baie cu Măria, prietena ei de altădată. Sau piatra cea lată, ca o faţă de masă, înclinată spre soare, pe care femeile aşezau totdeauna preşurile sau hainele ca să se scurgă apa din ele după ce erau spălate. Căci aşa se moştenise din bătrîni: toată vara, în zilele cele

L

mai călduroase, gospodinele veneau cu cîte o roabă plină de haine şi preşuri din cîrpe şi le spălau în apa cristalină a rîului de munte.
Cîtă linişte era aici, poate pentru că era duminică înainte de amiază. Tot privind valurile care se rostogoleau printre pietre, Ioana s-a văzut*cuprinsă de o stare pe care nu şi-o putea explica. Ajunsese la un punct de unde putea privi în urmă la anii copilăriei şi putea apoi să facă o comparaţie cu prezentul pe care-1 trăia. Cînd fusese ea mică, de cîte mreje ale păcatului fuseseră scutiţi copiii! Pînă să ajungă la oraş nu-şi imaginase cît de periculos poate fi acesta pentru copii şi tineri, cîte posibilităţi de destrăbălare şi stricare erau în el. Ce bine de ea că avusese o mamă care ştiuse să se ocupe de ea, care o aşezase la începutul vieţii pe o temelie bună, căci Acela în care credea o ajutase să-şi înţeleagă menirea de mamă şi marea datorie pe care o neglijează multe mame. Mama ei nu se îngrijise numai de lucrurile pămînteşti, ci şi de cele spirituale, care rămîn pînă la adînci bătrîneţe. Mama ei spunea mereu: „Timpul petrecut cu educaţia copiilor nu este un timp pierdut".
Tot gîndindu-se la anii ei de inocenţă, făcînd comparaţie cu starea lucrurilor din prezent, întreaga fiinţă a Ioanei a fost i-nundată de o milă profundă şi, fără să-şi dea seama, două lacrimi reci au început să se prelingă pe obrajii ei. Dar era primăvară în jurul ei... începuse să sufle vîntul dinspre nord. Deodată, cînd s-a uitat la pădurea de pini de pe coasta muntelui, Ioana a observat ceva neobişnuit. Credea că e fum, de parcă toată pădurea ar fi luat foc. Dar ce fel de foc? Căci fumul era printre coroanele pinilor. Ei bine, Ioana a constatat că nu era foc şi nici fum, ci polenul de la florile pinilor, purtat de mici

rafale de vînt care veneau dinspre nord. Nu mai văzuse niciodată acest fenomen, chiar dacă trăise la poalele muntelui.
Ce uşoară se simţea acum, mergînd spre casă, după cele cîteva ore de privit şi ascultat şoaptele naturii, pe malul rîului

' Trotuş, mulţumind lui Dumnezeu pentru toate binecuvîntările de care îi făcuse parte în viaţa aceasta, pentru sănătatea şi speranţa pe care o avea în promisiunile pe care Cuvîntul Bibliei i le făcuse cunoscut încă din copilărie.
Dragi copii, cartea pe care aţi citit-o a fost scrisă anume pentru voi. Primiţi-o ca pe un DAR frumos de la Domnul Isus. învăţaţi să folosiţi rugăciunea în toate necazurile pe care le veţi avea pe calea vieţii, ca să-1 puteţi învinge pe cel Rău. Nu uitaţi niciodată că Domnul Isus îi iubeşte foarte mult pe copii. Aflăm lucrul acesta din Biblie. Citiţi versetele de mai jos:
Matei 18:1-9; Marcu 10:13; Luca 18:15.
Citindu-le, să nu uitaţi niciodată că voi aveţi un Salvator viu, care mijloceşte la Dumnezeu pentru voi, pînă veţi ajunge să-L vedeţi aşa cum este.
Dragi copii, dacă veţi citi şi voi în Biblie, Cartea cărţilor, veţi afla mult mai mult decît aş putea eu sau altcineva să vă spună. Braţele Domnului Isus sunt deschise pentru a primi pe toţi băieţii şi pe toate fetiţele din lume care vor să-L cunoască şi să-L roage să le fie un Prieten bun pe tot parcursul vieţii.
Dumnezeu să vă binecuvînteze, **copii!**
Ioana şi Gheorghe Spulber